

האשה שלא למדה לצייר

מיפלצתי. כן, זו היא המראה המטעה של החיים! לפעמים רואים, מאחורנית, בלונדית עם שיער ארוך גולש וגוף דקיק, וכשמסתכלים על פניה – נבהלים!

גידון בג האשה בעלת הגב היפה והיד הנאה עסוקה בקירצוף גבה הנשי, אך כשמסתכלים במראה רואים פרצוף

בעלה מגיע הביתה מאוחר והם ממעטים לצאת בערבים לבילויים. בדירת ארבעת החדרים שלה אין מה שנקרא סטוריו או אפילו חדר-עבודה. היא מציירת במירפסת-המיטבח הקטנטנות והסגורה. היא מציירת משך כל שעות הבוקר: הציור, בהחלט, בא על חשבון הניקיון, הבית והבישולים. אבל אין טענות במישפחה, הם מרוצים וגאים באמא הציירת! עליוה ערכה כבר שתי תערוכות ומכרה כמה ציורים: קשה לי להיפרד מתמונותי, אך העובדה שאנשים רוצים לקנות את ציורי ולשלם במיטב כספם כרי לתלות אותם בביתם מאור מחניפה לי. יש לה אלבום, ובו צילום של כל תמונה שמכרה ומאחרי התמונה תאריך, שם, וכתובת הבעלים החדשים. השמות שהיא נותנת לתמונותיה מאולצים, כפי שהיא מסבירה. לכל ציור יש סיפור ארוך מאחוריו והשם ניתן רק כדי שמשוהו יהיה רשום בקטלוג.

היא לא שכחה גם כי בבית-הספר העממי קיבלה מספיק-קושי בציור. פשוט לא הלכתי בתלם עם כל הילדים. המורה דרשה שנצייר ילד עם דגל ואני שירבטתי מה שרציתי ודמייתתי. היום נחשבים "שירבטויה" אמנות. אורנה גלזן ■

של רפאל. היא אינה מכחישה ואפילו נהנית מהביקורת: "זה כבוד גדול!"

הווה ועתיד לא מעניינים

עליוה באמצע שנות השלושים שלה, שיערה שטני, ארוך, עיניה הכחולות, מקרינות, מבעד לזוגיות המישקפיים שלושה. היא מאוד לא בוהמית, לא בלבושה ולא באור-החיים. ביתה צנוע וסולידרי. בחדר המגורים ספה משובצת, כורסות תואמות, שטיח, וילון וטלוויזיה. אם אני ציירת, אין זאת אומרת שאני צריכה להשתולל בהתנהגותי ובהופעתי החיצונית. אני לא נכנעת למוסכמות הבוהמה ולא נוטה להתפשר עם דברים מקובלים רק מפני שאני אמנית. יש לי מעט מאוד חברים ואני נהנית לבלות לבדי.

היא קוראת חמישה ספרים בשבוע, בעיקר ספרות קלאסית וסיפרי היסטוריה. לדעתה, ההווה נרש ובנאלי, העתיד לא מעניין אותה, וגם לא המרע הביריוני, אלא רק ההיסטוריה. היא מפשפשת בספרים ומוצאת מתוך תיאורי העבר נושאים לציוריה.

היושב על כסא מפואר, כששלוש נשים יפהפיות ומהודרות בלבושן רוחצות את בגריו.

או הציור של שוק הרוקחים, תעמלנים של תרופות הסובלים בעצמם מהסימפטומים שעבורם הם מצייעים תרופות. כך לדוגמה, מי שמפרסם תכשיר למניעת-הריון הוא אב למישפחה מרובת-ילדים המתגורר בדרום סביבו; מפרסם המישפחה נגד כינים הוא קרת; מוכר התרופה לעיניים הוא עיוור.

מפתיע שעל אף השקדנות וההעמקה מעולם לא למדה נחומי אצל מורה. אך לה יש הסבר לכך: "אני אשה שלא מקבלת מרות של מורים, אני אינדיבידואליסטית. הבעיה עם כל המורים היא, שהם רוצים לתת לך משהו מהם, שתהיי מושפעת מהם, אני העדפתי את הדרך הקשה והארוכה ואני לומדת רק מהספרים."

סגנון הציור של נחומי כבר פס מן העולם. היא מציירת בגדי תחרה שקופה, בדי ברוקאר וקטיפה, דמויות במישחק אור וצל. העבודה על ציור כזה נמשכת חודשים רבים. ציירים מודרניים לא עובדים על תמונה שנה, שנה וחצי.

מבקרי אמנות אומרים על נחומי שהיא מחקה את ברויגל ואת המדונות

במירפסת המיטבח הקטנטנה, בדירתה שבהוד-השרון, מציירת עליוה נחומי את יצירה. העבודה מאוד מעייפת את עיני, אבל אני לא מוותרת.

למה שלא תציירי דברים כאלה? ניסיתי, והתחלתי לצייר תפוחים סוריאליסטים כמרחב. בשלבי נגיסה, בנונים של ירוקים. כשראתה עליוה כי טוב וכי היא מצליחה לשלוט במכחול. ניסתה את יכולתה בציור דיוקנים. יצאו לה כל מיני פרצופים שלא תמיד היו מוגדרים. "היום", אומרת עליוה נחומי, "אני בתקופת הפרה-רנסאנס. אני מציירת ציורים כמו שהיו מציירים במינורים. אני קוראת ספרים ומתעניינת ברקע ההיסטורי של הדברים, וכך אני מגיעה לכל מיני מינהגים של אותה תקופה, כמו מינהג רחיצת הרגליים.

בנות האצולה היו לוקחות קבצנים מסכנים, רוחצות את רגליהם ומאכילות אותם. קבצן היה יושב ליד קערה ענקית של אוכל, וולל וסובא. ביוזעו כי מחר יחזור לחיי הקבצנות. או העני המיטב והמאושר, קיטע שתי רגלי,

שרואים את ציוריה קשה להאמין, כי הגברת הצעירה זמאחריהם היא שרטוט-מכונות מיקצועה ועקרת-בית שמעולם לא מדה ציור.

הציירת היא עליוה נחומי, מתגוררת בהוד-השרון עם בעלה ושלוש ילדיה בני 11, 12, ו-13, שנולדו כהגדרתה, "בשרשרת".

עד גיל 30 ישבתי בבית, ילדתי, נקתי, וחיתלתי. לפני חמש שנים נפצתי לתנות השכונתיות, קנתי גבער-שמן ומכחולים והתחלתי לשרטט. בומני הפנוי, עלים ועצים קומפוזיציה של צבעים.

לא היה לי מושג בציור. ניסיתי את נחי והלכתי מן הקל אל הכבד. כך שבתי לי חודשים וציירתי עלים, עצים פרחים.

באחד הימים אמר לי אורי, בעלי: "איתי תמונה סוריאליסטית בספר,

גידון בג לכל ציור יש סיפור ארוך מאחוריו. אני נותנת לציורים שמות בגלל אילוצים. רק כדי שיהיה שם בקטלוג. אני מעדיפה שכל אחד יסתכל ויתרשם ממה שרואות עיניו.